

Оттак поцілую!
Нехай вкупі заховають...
Уиру — не почую...
Не почую...«

Обняли ся,
Обнялись, зомліли.
Оттак вони любили ся,
Оттак і хотіли,
Щоб на той світ переступить.
Та не по їх стало...
Що-вечора сходили ся,
І мати не знала,
Де Маряна до півночи,
З ким вона гуляє.
»Воно мале, ще дитина,
Нічого не знає.«
Угадала стара мати,
Та не все вгадала:
Знать забула, що минуло, —
Чи не дівувала?
Угадала мати: Маряна — дитина,
Не знала, як треба на сім світі жить;
Думала, ні люде ані домовина
З Петром не розлучать, уміла любить;
Думала, що тільки кобзарі співають,
Бо сліпі, не бачать карих оченят,
Що тільки лякають молодих дівчат.
Лякають, дівчата, правдою лякають!
І я вас лякаю, бо те лихо знаю —
Бодай на сім світі ніколи не знать
Того, що я знаю!... Минуло, дівчата;
Серце не заснуло, я вас не забув;
Люблю вас і досі, як діточок мати,
Буду вас співати, поки не заснув...
Тогдї, мої любі, як мене не стане,
Згадайте про мене, про мою Маряну;
Я вам з того світа серцем усьміхнусь,
Усьміхну ся...«

Та й заплакав.
Дивились дівчата,
Не питали, чого плаче,
Та й на-що питати?